

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

22. prosince 2010*

Ve věci C-103/09,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království) ze dne 24. února 2009, došlým Soudnímu dvoru dne 13. března 2009, v řízení

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

proti

Weald Leasing Ltd,

* Jednací jazyk: angličtina.

SODUNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, D. Šváby, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka),
E. Juhász a T. von Danwitz, soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. června 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Weald Leasing Ltd M. Conlonem, QC, a N. Shaw, barrister, zmocněnými
S. Walshem, solicitor,
- za vládu Spojeného království S. Ossowskim, jako zmocněncem, ve spolupráci
s M. Hall, barrister,
- za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem, ve spolupráci s A. Astonem, SC,
- za řeckou vládu G. Kanellopoulosem, jakož i S. Trekli a M. Tassopoulou, jako
zmocněnci,

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s F. Arenou, avvocato dello Stato,

- za Evropskou komisi R. Lyalem a M. Afonso, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. října 2010,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu pojmu „zneužívající praktiky“ ve smyslu rozsudků ze dne 21. února 2006, Halifax a další (C-255/02, Sb. rozh. s. I-1609), ze dne 21. února 2008, Part Service (C-425/06, Sb. rozh. s. I-897), jakož i ze dne 22. května 2008, Ampliscientifica a Amplifin (C-162/07, Sb. rozh. s. I-4019).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (dále jen „Commissioners“) a společností Weald Leasing Ltd (dále jen „Weald Leasing“), týkajícího se daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), k níž byla tato společnost povinna na základě určitých plnění spočívajících ve finančním pronájmu, která uskutečnila.

Právní rámec

Právní úprava Unie

- ³ Článek 2 bod 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995 (Úř. věst. L 102, s. 18; Zvl. vyd. 09/01, s. 274, dále jen „šestá směrnice“), stanoví:

„Předmětem [DPH] je:

1. dodání zboží nebo poskytování služeb za protiplnění uskutečněné v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková“.

- ⁴ Článek 17 odst. 2 písm. a) šesté směrnice ve znění vyplývajícím z jejího článku 28f stanoví:

„Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejich zdanitelných plnění, je osoba povinná k dani oprávněna odpočíst od daně, kterou je povinna odvést:

- a) [DPH], která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány v tuzemsku jinou osobou povinnou k dani“.

5 Článek 27 šesté směrnice zní takto:

„1. Rada může jednomyslně na návrh Komise povolit kterémukoli členskému státu, aby zavedl zvláštní opatření odchylovící se od ustanovení této směrnice, jejichž cílem je zjednodušit postup vyměřování daně nebo zabránit určitým druhům daňových úniků nebo vyhýbání se daňovým povinnostem. Opatření zamýšlená ke zjednodušení postupu vyměřování daně smějí ovlivnit výši daně splatné při konečné spotřebě nejvýše v zanedbatelném rozsahu.

2. Členský stát, který hodlá zavést opatření uvedená v odstavci 1, předloží věc Komisi a poskytne jí veškeré údaje vztahující se k věci.

3. Komise uvědomí o navrhovaných opatřeních do jednoho měsíce ostatní členské státy.

4. Rozhodnutí Rady se považuje za přijaté, jestliže do dvou měsíců od uvědomění ostatních členských států podle předchozího odstavce nepožádá Komise ani žádný členský stát o projednání záležitosti v Radě.

5. Členské státy, které k 1. lednu 1977 uplatňují zvláštní opatření toho druhu, který je uveden v odstavci 1, je mohou zachovat s podmínkou, že o tom do 1. ledna 1978 uvědomí Komisi a že v případě, kdy tyto odchylky mají za cíl zjednodušení postupu vyměřování daně, odpovídají zároveň požadavkům stanoveným v odstavci 1.“

Vnitrostátní právní úprava

- 6 Příloha 6 odst. 1 zákona o DPH z roku 1994 (Value Added Tax Act 1994, dále jen „VAT Act 1994“) stanoví:

„1(1) Pokud

- a) hodnota plnění uskutečněného osobou povinnou k dani za peněžité protiplnění je (bez ohledu na tento odstavec) nižší nežli jeho obvyklá hodnota a
- b) osoba uskutečňující plnění a osoba, které je plněno, jsou propojené a
- c) je-li plnění zdanitelným plněním, osoba, které je plněno, není oprávněna podle článků 25 a 26 odpočíst DPH z plnění v plném rozsahu,

mohou Commissioners rozhodnout, že za hodnotu plnění se považuje jeho obvyklá hodnota.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 7 Churchill Group of Companies (dále jen „skupina Churchill“) poskytuje převážně pojišťovací služby osvobozené od DPH.
- 8 Churchill Management Limited (dále jen „CML“) a její dceřiné společnosti, Churchill Accident Repair Centre (dále jen „CARC“) a Weald Leasing, patří do skupiny Churchill.
- 9 U společností CML a CARC je úroveň návratnosti DPH zaplacené na vstupu přibližně 1%, takže při koupi zařízení si mohou odečíst pouze 1 % DPH z nákupu tohoto zařízení.
- 10 Obchodní činnost společnosti Weald Leasing spočívá v nákupu dotčeného majetku a v jeho následném finančním pronájmu.
- 11 Suas Ltd (dále jen „Suas“) je společnost vlastněná poradcem skupiny Churchill pro otázky DPH a jeho ženou, není však součástí této skupiny. Její jedinou významnou obchodní činností je finanční pronájem majetku od společnosti Weald Leasing a jeho následný pronájem společností CML a CARC.
- 12 Kdykoliv potřebovala společnost CML nebo CARC nové zařízení, koupila jej společnost Weald Leasing, která jej pronajala společnosti Suas, jež jej dále pronajala společnostem CML nebo CARC.

- 13 Touto sérií transakcí se společnosti CML a CARC vyhnuly tomu, aby kupovaly zařízení, které potřebovaly, přímo a aby zaplatily jednorázově celkovou částku neodpočitatelné DPH z těchto nákupů.
- 14 Cílem těchto transakcí bylo rozdělit a rozložit placení této částky za účelem odložení daňové zátěže skupiny Churchill.
- 15 Společnosti CML a CARC totiž nebyly bezprostředně zatíženy neodpočitatelnou DPH z celkové ceny zakoupeného zařízení, ale jen z částky nájemného za toto zařízení rozložené na dobu trvání smluv o finančním pronájmu.
- 16 Commissioners vydali daňové výměry, jimiž zamítli žádost společnosti Weald Leasing o odpočet DPH zaplacené na vstupu z majetku pronajatého mezi říjnem 2000 a říjnem 2004 na základě toho, že dotčená plnění nepředstavují hospodářské činnosti a mají zneužívající charakter.
- 17 Weald Leasing se proti těmto daňovým výměrům odvolala, přičemž uvedla, že plnění nebyla uskutečněna pouze za účelem získání daňového zvýhodnění a že dodávky zařízení prostřednictvím finančního pronájmu nejsou v rozporu s cíli, které sleduje šestá směrnice.
- 18 Po vydání výše uvedeného rozsudku Halifax a další Commissioners upustili od argumentu, že dotčená plnění nemají povahu hospodářských činností, a argumentovali pouze tím, že tato plnění představují zneužívající praktiky.

- 19 Rozsudkem ze dne 7. února 2007 rozhodl VAT and Duties Tribunal, že hlavním cílem uvedených plnění bylo získat daňové zvýhodnění spočívající v odkladu povinnosti skupiny Churchill odvést DPH prostřednictvím uzavření smluv o finančním pronájmu, avšak že toto zvýhodnění není v rozporu s účelem relevantních ustanovení šesté směrnice.
- 20 Uvedený soud rovněž konstatoval, že zneužití může případně vyplývat nikoliv ze samotných pronájmů, ale z výše nájemného u těchto smluv a uspořádání, které mělo zabránit tomu, aby Commissioners mohli vydat rozhodnutí podle přílohy 6 k VAT Act 1994.
- 21 Commissioners se proti tomuto rozsudku odvolali k High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division a tvrdili, že daňové zvýhodnění, které skupina Churchill získala, je v rozporu s cíli, jež sleduje šestá směrnice.
- 22 Rozsudkem ze dne 16. ledna 2008 zamítl High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, odvolání Commissioners proti tomuto rozsudku s odůvodněním, že okolnost, že dotčená plnění nebyla provedena v rámci běžných obchodních transakcí, nestačí k učinění závěru, že jde o zneužívající praktiky, jelikož daňové zvýhodnění, které skupina Churchill získala těmito plněními, není v rozporu se zásadou daňové neutrality nebo kterýmkoliv jiným ustanovením šesté směrnice.
- 23 Commissioners se proti tomuto rozsudku odvolali k předkládajícímu soudu s odůvodněním, že High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, nepřezkoumal to, zda dotčená plnění spočívající ve finančním pronájmu patří mezi běžné obchodní transakce smluvních stran. Podle jejich názoru by bylo v rozporu s cíli, které sleduje šestá směrnice, umožnit osobě povinné k dani, aby odpočetla DPH vzniklou na vstupu v důsledku plnění bez skutečného obchodního předmětu, která nejsou uskutečněna za obvyklých tržních podmínek, která s sebou nenesou zátěž a rizika

typicky spojená s takovými smlouvami a která se neuskutečnila v rámci běžných obchodních transakcí smluvních stran.

- ²⁴ Za těchto okolností se Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, kdy podnik, který je ve značném rozsahu osvobozen od daně, používá strukturu finančního pronájmu majetku, která zahrnuje prostředníka, namísto přímého nákupu majetku, vede taková struktura finančního pronájmu nebo jakákoliv její část k daňovému zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice ve smyslu bodu 74 [výše uvedeného rozsudku] Halifax [a další]?
- 2) Vzhledem ke skutečnosti, že šestá směrnice o DPH předpokládá finanční pronájem majetku podniky, které jsou úplně nebo částečně osvobozeny od daně, a s přihlédnutím k odkazu Soudního dvora na „běžné obchodní transakce“ v bodech 69 a 80 [výše uvedeného] rozsudku Halifax a další a bodu 27 [výše uvedeného] rozsudku [...] Ampliscientifica [a Amplifin], a k neexistenci takového odkazu ve [výše uvedeném] rozsudku [...] Part Service, jedná se o zneužívající praktiky, pokud tak podnik, který je úplně či částečně osvobozen od daně, činí, i když se v kontextu svých běžných obchodních transakcí nepodílí na plněních spočívajících ve finančním pronájmu?

3) V případě kladné odpovědi na otázku 2:

a) Jaký je význam pojmu ‚běžné obchodní transakce‘ v kontextu bodů 74 a 75 [výše uvedeného] rozsudku Halifax a další; je tento pojem relevantní ve vztahu k bodu 74, bodu 75 nebo oběma bodům?

b) Je odkaz na ‚běžné obchodní transakce‘ odkazem na:

- transakce, kterými se dotčená osoba povinná k dani obvykle zabývá;
- transakce, které se uskutečňují mezi dvěma či více smluvními stranami za obvyklých tržních podmínek;
- transakce, které jsou obchodně životaschopné;
- transakce, které s sebou nesou obchodní zátěž a rizika typicky spojená se souvisejícími obchodními přínosy;
- transakce, které nejsou vykonstruované v tom smyslu, že mají obchodní podstatu;
- jiný typ nebo kategorii transakcí?

- 4) Pokud bude shledáno, že struktura finančního pronájmu majetku nebo jakákoliv její část představuje zneužívající praktiky, co je odpovídajícím řešením? Konkrétně, má vnitrostátní soud nebo správce daně:
- a) nebrat v úvahu existenci prostředníka a rozhodnout, aby DPH byla odvedena z obvyklého nájemného;
 - b) překvalifikovat strukturu finančního pronájmu na přímý nákup nebo
 - c) překvalifikovat plnění jakýmkoliv jiným způsobem, který bude soud nebo správce daně považovat za vhodný prostředek k nastolení situace, která by byla běžná při neexistenci plnění představujících zneužívající praktiky?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- ²⁵ Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je to, zda skutečnost, že podnik využívá takových plnění spočívajících ve finančním pronájmu majetku, o jaká jde ve věci v původním řízení, která zahrnují prostřednickou třetí společnost, namísto přímého nákupu tohoto majetku, vede ke získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí je v rozporu s cílem, který sledují ustanovení šesté směrnice, a zda pokud se uvedený podnik v rámci svých běžných

obchodních transakcí na plněních spočívajících ve finančním pronájmu nepodílí, představuje využití takových plnění zneužívající praktiky.

- ²⁶ Je třeba připomenout, že použití právní úpravy Společenství nemůže jít tak daleko, aby zahrnovalo zneužívající praktiky hospodářských subjektů, tedy plnění, jež nejsou uskutečněna v rámci běžných obchodních transakcí, avšak pouze s cílem získat zneužívajícím způsobem výhody upravené právem Unie a že tato zásada zákazu zneužívajících praktik platí rovněž v oblasti DPH (viz výše uvedené rozsudky, Halifax a další, body 69 a 70, jakož i Ampliscientifica a Amplifin, bod 27).
- ²⁷ Krom toho se volba podnikatele mezi osvobozenými a zdaněnými plněními může opírat o celou řadu okolností, zejména o úvahy daňového charakteru spojené s objektivním systémem DPH. Pokud má osoba povinná k dani možnost volby mezi dvěma plněními, neukládá jí šestá směrnice, aby si zvolila takové plnění, s nímž je spojeno placení nejvyšší částky DPH. Osoba povinná k dani má naopak právo na volbu struktury své činnosti tak, aby omezila svůj daňový dluh (viz výše uvedené rozsudky Halifax a další, bod 73, jakož i Part Service, bod 47).
- ²⁸ V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl, že v oblasti DPH vyžaduje konstatování existence zneužívajících praktik splnění dvou podmínek.
- ²⁹ Zaprvé, výsledkem dotčených plnění musí být – přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici – získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo

v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními (viz výše uvedené rozsudky Halifax a další, bod 74, jakož i Part Service, bod 42).

- ³⁰ Zadruhé, ze všech objektivních okolností musí vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění. Zákaz zneužívajících praktik totiž není relevantní, pokud dotčená plnění mohou mít jiné odůvodnění než pouhé dosažení daňových zvýhodnění (viz výše uvedené rozsudky Halifax a další, bod 75, jakož i Part Service, bod 42).
- ³¹ Pokud jde o věc v původním řízení, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že hlavním účelem plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde v původním řízení, bylo získání daňového zvýhodnění, a sice rozložení placení DPH z dotčených nákupů tak, aby byla odložena daňová zátěž skupiny Churchill.
- ³² Nicméně k učinění závěru o existenci zneužívajících praktik je rovněž třeba, aby přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici bylo toto daňové zvýhodnění v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními.
- ³³ V tomto ohledu je třeba uvést, že plnění spočívající ve finančním pronájmu spadají do působnosti šesté směrnice a že daňové zvýhodnění, ke kterému může případně vést využití takových plnění, nepředstavuje samo o sobě daňové zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným relevantními ustanoveními této směrnice a vnitrostátních předpisů, které ji provádějí.

- 34 Osobě povinné k dani totiž nelze vytýkat, že zvolila finanční pronájem, který jí poskytuje výhodu spočívající, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v rozložení placení jejího daňového dluhu, namísto koupě, která jí takovou výhodu neposkytuje, pokud je DPH z tohoto finančního pronájmu řádně a v plné výši zaplacená.
- 35 Není přitom zpochybňováno, že tak tomu je u DPH z plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde ve sporu v původním řízení, a že u každého z těchto plnění dotčené společnosti odvedly správnou výši DPH na výstupu a odpočetly, pokud tak mohly učinit, správnou výši DPH na vstupu.
- 36 Jestliže totiž Weald Leasing mohla odpočíst DPH z jí pořízeného majetku, je tomu tak proto, že tato společnost vykonává nikoliv pojišťovací služby, ale činnosti finančního pronájmu, které podléhají DPH a nejsou osvobozeny od daně.
- 37 Stejně tak společnosti CML a CARC neodpočetly DPH z nájemného placeného společností Suas, protože tato daň byla z 99 % své výše neodpočitatelná.
- 38 Nadto využití finančního pronájmu majetku samo o sobě neznamená, že výše DPH z tohoto plnění je nižší než výše DPH, která by byla zaplacená v případě koupě tohoto majetku.
- 39 Předkládající soud tedy bude muset určit, zda smluvní podmínky týkající se finančních pronájmů dotčených ve věci v původním řízení jsou v rozporu s ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici. Tak by tomu

bylo zejména u stanovení výše nájemného, pokud by se ukázalo, že je mimořádně nízká a neodpovídá hospodářské realitě.

40 Dále bude muset uvedený soud rovněž určit, zda zapojení prostřednické třetí společnosti – v tomto případě společnosti Suas – do těchto plnění může představovat překážku uplatnění těchto ustanovení.

41 V tomto ohledu bude muset uvedený soud zejména ověřit, zda – jak vyplývá z některých dokumentů ve spisu a jak bylo uvedeno na jednání – zapojení společnosti Suas do uvedených plnění zabránilo, aby Commissioners použili v případě těchto plnění přílohu 6 odst. 1 VAT Act 1994 .

42 V této souvislosti nelze přijmout argument společnosti Weald Leasing, podle něžž se zásada zákazu zneužívajících praktik nepoužije na porušení tohoto ustanovení, jelikož to patří výlučně do vnitrostátního práva, vzhledem k tomu, že uvedené ustanovení bylo přijato na základě článku 27 šesté směrnice a je součástí vnitrostátní právní úpravy provádějící tuto směrnici.

43 Krom toho okolnost, že podnik, který využil takových plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o jaká jde ve věci v původním řízení, se v rámci svých běžných obchodních transakcí nepodílí na plněních spočívajících ve finančním pronájmu, nemá vliv na výše uvedené úvahy.

44 Konstatování existence zneužívajících praktik totiž nevyplývá z povahy obchodních transakcí, na kterých se autor dotčených plnění běžně podílí, ale z předmětu, účelu a důsledků těchto plnění.

- 45 Za těchto podmínek je třeba odpovědět na první a druhou otázku tak, že finanční zvýhodnění vyplývající z toho, že podnik využije takových plnění spočívajících ve finančním pronájmu majetku, o jaká jde v původním řízení, namísto přímého nákupu tohoto majetku, nepředstavuje finanční zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici, za předpokladu, že smluvní podmínky týkající se těchto plnění, zejména podmínky stanovení výše nájemného, odpovídají obvyklým tržním podmínkám a že zapojení prostřednické třetí společnosti do uvedených plnění nepředstavuje překážku uplatnění uvedených ustanovení, což musí ověřit předkládající soud. Okolnost, že tento podnik se v rámci svých běžných obchodních transakcí nepodílí na plněních spočívajících ve finančním pronájmu, nemá v tomto ohledu žádný vliv.

Ke třetí otázce

- 46 S ohledem na odpověď na první a druhou otázku není na třetí otázku třeba odpovídat.

Ke čtvrté otázce

- 47 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, jakým způsobem je třeba překvalifikovat plnění dotčená ve věci v původním řízení, jestliže tato plnění nebo jejich část představují zneužívající praktiky.

- 48 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud byla zjištěna existence zneužívajících praktik, plnění uskutečněná v jejich rámci musejí být nově definována tak, aby byla nastolena taková situace, jaká by existovala v případě neexistence plnění představujících tyto zneužívající praktiky (viz výše uvedený rozsudek Halifax a další, body 94 a 98).
- 49 Předkládajícímu soudu tedy přísluší zaprvé určit na základě toho, co bylo uvedeno v odpovědi na první a druhou otázku, zda některé prvky plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde ve věci v původním řízení, představují zneužívající praktiky.
- 50 Pokud by tomu tak bylo, musel by zadruhé uvedený soud překvalifikovat tato plnění tak, aby byla nastolena taková situace, jaká by existovala v případě neexistence plnění představujících tyto zneužívající praktiky.
- 51 V případě, že by předkládající soud dospěl k závěru, že některé ze smluvních podmínek týkajících se plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde ve věci v původním řízení, nebo zapojení společnosti Suas do těchto plnění představují zneužívající praktiky, bude muset tento soud uvedená plnění překvalifikovat tak, že nebude přihlížet k existenci společnosti Suas nebo že tyto smluvní podmínky změní nebo nepoužije.
- 52 V této souvislosti nesmí jít překvalifikování ze strany uvedeného soudu nad rámec toho, co je nezbytné k zajištění správného uložení a výběru DPH a předcházení daňovým únikům (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Halifax a další, bod 92).
- 53 Za těchto podmínek je na čtvrtou otázku třeba odpovědět tak, že jestliže některé smluvní podmínky týkající se plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde

ve věci v původním řízení, nebo zapojení prostřednické třetí společnosti do těchto plnění představují zneužívající praktiky, je třeba uvedená plnění překvalifikovat tak, aby byla nastolena taková situace, jaká by existovala v případě neexistence prvků těchto smluvních podmínek, které mají zneužívající charakter, nebo nezapojení této společnosti.

K nákladům řízení

- ⁵⁴ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Finanční zvýhodnění vyplývající z toho, že podnik využije takových plnění spočívajících ve finančním pronájmu majetku, o jaká jde v původním řízení, namísto přímého nákupu tohoto majetku, nepředstavuje finanční zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným relevantními ustanoveními šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995, a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici, za předpokladu, že smluvní podmínky týkající se těchto plnění, zejména podmínky stanovení výše nájemného, odpovídají obvyklým tržním podmínkám a že zapojení prostřednické třetí společnosti

do uvedených plnění nepředstavuje překážku uplatnění uvedených ustanovení, což musí ověřit předkládající soud. Okolnost, že se tento podnik v rámci svých běžných obchodních transakcí nepodílí na plněních spočívajících ve finančním pronájmu, nemá v tomto ohledu žádný vliv.

- 2) Jestliže některé smluvní podmínky týkající se plnění spočívajících ve finančním pronájmu, o něž jde ve věci v původním řízení, nebo zapojení prostřednické třetí společnosti do těchto plnění představují zneužívající praktiky, je třeba uvedená plnění překvalifikovat tak, aby byla nastolena taková situace, jaká by existovala v případě neexistence prvků těchto smluvních podmínek, které mají zneužívající charakter, nebo nezapojení této společnosti.**

Podpisy.